

Tajemství romantiky

Robin Constantinová

FRAGMENT

Tajemství romantiky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Constantinová
Tajemství romantiky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Tajemství romantiky

ROBIN CONSTANTINOVÁ

FRAGMENT

Jimovi

1 Madison

„Dýchejte,“ pokynul nám Leif.

Jednu ruku jsem natáhla vzhůru, boky v jedné rovině. Pravou rukou jsem se dotýkala země a moje tělo tvořilo dokonalý trojúhelník. Trikonasana byla moje póza. Byla jsem socha. Skála. Nohama jsem pevně stála na lepicí matce.

Leif, kterému říkáme sexy jogín, procházel místností s rukama za zády. Volné černé kalhoty, šedý nátělník, tmavé oči, kterými se díval na všechny a na nikoho.

Bylo obtížné nepředstavovat si ho nahého.

„Trikonasana otevírá celé tělo. Vtočte stehenní kost dovnitř a ucítíte, jak se vám vepředu napíná hrudník podobně jako u kobry. Představujte si sami sebe mezi dvěma skleněnými tabulemi.“ Jeho chraplavý hlas pronikal až do mé kořenové čakry.

Mezi dvěma skleněnými tabulemi.

S tebou, Leife.

Wren se ohlédla přes rameno, mávla na mě prsty a natáhla ruku ke stropu. Na hodiny jógy v klubu Namaste Yoga jsme s mámou chodily každý čtvrtek večer už od listopadu. Máma se tím chtěla vyhnout pětačtyřicetám. Když mě poprosila, ať jdu s ní, přimlouvala jsem se, aby mohla jít i Wren, abych se aspoň měla s kým hihňat. Ukázalo se, že pocit klidu, který nás po skončení lekce zaplavil, se nám líbí oběma. Líbila se mi i skutečnost, že ačkoliv jsem malé postavy, po hodině protahování jsem se cítila asi tak šest stop vysoká. (Dobře, možná spíš pět stop a šest palců... ale prostě vyšší.) První měsíc nás učila stárnoucí hipísáčka Lena s tělem ve tvaru hrušky. Její kypré pozadí popíralo gravitaci, ale v polovině ledna musela skončit kvůli vyhrzlé plotýnce v bedrech.

Zastoupil ji Leif.

Když kurz začal, bylo nás patnáct. Poté, co se rozkřikla zpráva o Adonisovi v jogínských tepláčkách, náš počet se zdvojnásobil. Já i Wren jsme středoškolačky. Většinu účastníků tvořily mámy a ženy po dvacítce. Chodilo i pár mužů, buď společně s manželkami, nebo ze známosti s Leifem z jiného studia, kde učil. Nikdy v životě jsem si nepřála, aby hodina trvala déle. Díky němu byl Sanskrit sexy.

Leif se zastavil u Wren a sáhl jí mezi lopatky. Potom se k ní sehnul a něco jí zašeptal. Protáhla se do správné pózy a jednu ruku natáhla vzhůru. Podívala se ke stropu a rybí cop se jí sesunul z ramene. Koutek úst se jí stočil v téměř nepostřehnutelném úsměvu.

„Pěkné,“ pochválil ji a přešel k další karimatce.

Hlavou mi prolétl nápad pózu kardinálně zkazit, aby ke mně Leif musel přijít a poopravit mě. Zároveň jsem však chtěla, aby si všiml, jak lehce se mi pozice daří. I já už jsem začala popírat gravitaci. Nadechla jsem se a zcela znehybněla. Leif prošel kolem mě. Na kratičkou vteřinu se naše pohledy střetly.

„Tohle je aktivní póza. Pociťte energii, která vám vystřeluje ze špiček prstů.“

V ten okamžik mi energie vystřelila i z jiných míst než jen ze špiček prstů. *Júúú*. Zakymácela jsem se.

Při další pozici, již byl pes hlavou dolů, se na mě Wren podívala pod paží.

Panebože, naznačila ústy.

Mrcho, odpověděla jsem neslyšně s úsměvem.

Vsadily jsme se, kterou z nás sexy jogín poopraví jako první. Po hodině jsem jí dlužila chai latte. Zavrtěla hlavou, usmála se a společně jsme zaujaly pózu bojovník jedna.

„Dýchejte.“

Všechny ty připomínky *dýchejte* už mi lezly na nervy. Jako kdyby dýchání bylo nějaká zázračná medicína, a ne něco, co děláme automaticky. Ovšem jediná malá pauza skutečně stačila k tomu, abych se znovu pořádně zaměřila na to, co dělám – a to i mimo karimatku. *Dýchej*. Když jsem přemýšlela, kde seženu peníze na letní umělecký program na Institutu designu NJ. *Dýchej*. Když Zach opět přišel s tím, že to mezi námi začíná být vážné. *Dýchej*. Když mi někdy připadalo, že potrvá roky, než začnu doopravdy žít.

Snila jsem o tom, že postavím něco nádherného. Domeček na stromě. Domov. Sakra, klidně i mrakodrap, který v noci fialově září. A cesta o tisíce kroků vstříc mému snu začínala letním programem, na kterém bych získala praktické zkušenosti i položku do životopisu. Původně jsem se chtěla přihlásit na Pratt, ale moje finanční možnosti splňoval spíš NJDI. A když si udržím průměr známek nad 3,8, zaválím u závěrečných zkoušek a seženu si parádní portfolio, jednou třeba dosáhnu i na Pratt. Jenže když vám někdo říká, ať jdete za svým snem, nikdy se nezmíní, že k tomu jsou potřeba prachy. A to je trochu čára přes rozpočet.

Přesunuli jsme se k pózám na zemi, které končily pozicí šťastného dítěte. V téhle pozici se musíte chytout za nohy a přitáhnout si je k tělu. Kolena máte roztažená od sebe a pipinu vystavujete na odiv světu, jako by to byl tácek se sušenkami. Jasně, pochopila jsem, že je to dětská pozice, ale přesto mi nepřipadala ani trochu nevinná.

„Ten Grayson se má,“ zašeptala jsem Wren.

Víc nebylo třeba. Zachrochtala. Břícho se jí stáhlo a ztratila rovnováhu. Překulila se na bok, rukou si zakryla tvář a celá se klepala smíchy. Strašně mě bavilo, když se mi ji podařilo takhle rozhodit. Vyběhla z místnosti a vrátila se až na šavásanu. Vkradla se dovnitř, když zaznělo finální „Óm“, a svalila se na karimatku.

„Mads, to byla šílená ostuda.“

„Neboj,“ opáčila jsem, zatímco jsem smotávala karimatku. „Náhodou to bylo dobrý.“

Najednou se před námi zjevil náš jogín. Wren celá zrudla.

„Já, totiž, já se moc omlouvám, že jsem se takhle smála, to nebylo...“ zakoktala se s rukama kolem srolované kari-matky.

„Ale ne, od toho taky jóga je. Uvolnění. Smích. Slzy. Nikdo nikoho nesoudí,“ řekl a přešel pohledem ke mně.

Ani jsme nepíply, ale přísahala bych, že slyším, jak Wren při slově *uvolnění* polkla. Uvolnění, které nás hned napadlo, nemělo se smíchem ani slzami nic společného. *Jejda, dýchej.*

„Doufám, že vám tyhle hodiny vyhovují. Víte, že v ne-děli večer bývá jóga s hudbou pro teenagery?“

„Tahle se nám časově hodí víc,“ odpověděla jsem tro-chu skleslá z toho, že si všiml, jak jsme mladé. Při pohledu zblízka byly vidět vrásky kolem očí, ale určitě bych mu ne-tipovala víc než šestadvacet. To by nás od sebe dělilo deset let. V tomhle věku je to propastný rozdíl, ale jednou... hmm.

„Mně přijde úžasné, že sem chodíte. Kdybych na střední cvičil jógu i já, určitě bych se ji nemusel tak drtit,“ dodal. To už se k nám připojila i máma.

„Děkujeme, Leife. Po téhle hodině se mi vždycky skvěle spí,“ řekla a prohrábla si rukou zpoceně mikádo. Ani mojí mámě neunikal jogínův šarm. Každý týden si před odchodem přelakovala nehty na nohou a obličej si natřela krémem s lehkým odstínem. Když jsem je viděla vedle sebe, uvědo-mila jsem si, že by ho klidně mohla sbalit, kdyby chtěla. Ale bylo by dost nechutné, kdyby se mi líbil stejný chlap jako mojí mámě.

Leif se usmál, sevřel si ruce na srdci a mírně na nás kývl.
„To jsem rád.“

Potom se otočil na druhou stranu ke dvěma ženám, které mu přispěchaly říct, že je od začátku kurzu už vůbec nebolí ramena. No jasně. Nebolí je ramena. Podprahový nádech celé jejich konverzace byl skoro neúnosný.

Wren mě štípla. „Mám u tebe chai.“

Kavárna hned vedle studia se jmenovala Mugshot. Tenhle malý podnik byl vždycky po józe nacpaný k prasknutí – ať už za to mohl nešikovný kavárník za pultem, který pletl objednávky, nebo skutečnost, že kromě bufetu šlo o jediný podnik v okolí, kde se dalo posedět za cenu jedné kávy. Čekání ve frontě moje nadšení z jógy postupně udusilo.

„Tak details. Jaký to bylo?“ zeptala jsem se a přistoupila o krok blíž k pultu.

Wren vykulila oči. „O čem mluvíš?“

„No když na tebe jogín sáhl.“

Wren se začervenala a prohlédla si přes rameno lidi ve frontě. Přeshlápla z jedné nohy na druhou.

„On na mě nesáhl, jenom mě poopravil. Soustředila jsem se na svůj dech.“

„Počkej, přece se tě dotkl a něco ti zašeptal. Co ti řekl? No tak. Něco za ten chai určitě stojí.“

Wren se pousmála, naklonila se ke mně a hlesla vedle mého ucha: „Zpevni břicho.“

„No... ty bláho.“

Zasmála se. „A když mi sáhl na záda? Nebylo na tom vůbec nic *sexy*, ale kruci, jako bych to cítila... *všude*.“

Přepadl mě stejný pocit okamžité touhy, jako když jsem se Leifovi podívala do očí. Kdyby někdy poopravoval mě, nejspíš bych se roztekla na loužičku.

„Všude?“

„No, na chvíli jo. Pak už to bylo divný. Začala jsem myslet na všechno možný. Nezapomněla jsem na deodorant? Nezlobil by se na mě Gray? Prostě už jsem se potom nesoustředila. Jóga má člověka uvolnit, ne? Chybí mi Lena.“

„Zbláznila ses? Lena byla skvělá, ale vážně, to se nedá srovnávat.“

„Kvůli Leně jsem si ale nenatírala rty leskem.“

„Amen,“ prohlásila dívka za námi. Obě jsme se otočily. Poznala jsem ji z lekce. Vždycky cvičila v první řadě v rohu a dokázala se udržet na ruce snad celé hodiny. Naklonila se k nám a zašeptala: „Když nám minulý týden předváděl škorpióna...“

„Jak se mu shrnulo tričko?“ přidala jsem se.

„Nech toho,“ zasmála se Wren.

„V tu chvíli zavzdychaly i stěny,“ prohlásila dívka.

„Co si dáte?“ zeptal se posmutnělý barista s prsty připravenými nad pokladnou. Nejradši bych mu řekla: „Jako vždycky,“ ale totálně by mě zdrtilo, kdyby si nepamatoval, co to je.

Byl to vysoký, hubený mladík, na jehož jmenovce stálo *JessE*. Jestli jeho příjmení začínalo na *E*, nebo tím chtěl jenom něco zdůraznit, to jsem nepoznala. Každopádně se netvářil

zrovna přístupně, abych ho oslovovala jménem, a tak jsem si ho v duchu pojmenovala „posmutnělý barista“. Přestože jsem tak trochu chodila se Zachem, flirtování bylo moje přirozenost. Nešlo o to, abych si hned s někým začala. Šlo mi spíš o kamarádství. Týden po týdnu jsem se snažila, co to šlo, ale tenhle kluk s kšiltovkou nasazenou hluboko do čela se nikdy nechytl. Ne snad, že by byl snob. Spíš byl prostě odtažitý. Nebo možná neustále propadal depresi.

„Dvakrát střední nízkotučné chai latte a heřmánkový čaj,“ odpověděla jsem.

Skousl si široký spodní ret a upíral oči na pokladnu, dokud se na displeji nerozsvítila konečná částka.

„Sedm dvacet pět.“ Zaklepal na pokladnu a letmo si prohlédl rostoucí frontu za námi. Sáhla jsem do batohu a vytáhla desetidolarovku. Vložila jsem mu ji do natažené dlaně a špičkami prstů přešla po širokém koženém náramku, který měl na ruce. Nepřipadal mi jako typ muže, co nosí šperky, ale na ruce měl hned několik menších náramků. A na levém zápěstí dokonce jeden s mosazným symbolem nekonečna.

Vzal si bankovku a zahalekal objednávku na kluka za kávovarem, ale toho zrovna zaměstnávalo civění na Wren. Podívala jsem se, co přesně pozoruje. Tmavě zelené batikované tílko na cvičení jí padlo jako ulité. A teď když měla bundu zapnutou jen do půlky, skutečně vynikalo. Přesněji řečeno, vynikaly její přednosti. Wren se skláněla nad telefonem, projížděla zprávy a baristův nestydatý pohled jí unikal. Stoupla

jsem si před ní a probodla ho pohledem. Zvedl obočí a pokrčil rameny.

Posmutnělý barista zakašlal, abych se na něj podívala.

„Toho si nevšiměj, vylézá jenom v noci,“ řekl a vhodil mi do dlaně drobné. Koutek úst se mu stočil nahoru. Maličká vlnka v moři záhad, ale aspoň *něco*. Hned jsem se toho chytla.

„Hmm. Noční úchylák. Ten nejděsivější druh.“

Zasmál se a nadepsal kelímky lihovkou. „Tannere, už zase děšíš zákazníky.“

„V tom případě je moje práce hotová.“ Tanner mě oblažil jiskřivým úsměvem, který mě i přes mou nevoli okouzлил. Wren konečně zvedla oči od telefonu a usmála se na něj. Tváří v tvář objektu svého zájmu mladík znervózněl a odvrátil se. Velké oči, a akce žádná. Wren se zamračila. Posunuly jsme se na konec pultu, kde jsme čekaly na nápoje.

„Co to mělo znamenat?“

„Znamenalo to *toble*,“ odpověděla jsem a zapnula jí zip. „Ty si neuvědomuješ, jakou moc má výstřih, že ne?“

Zašklebila se. „Fuj, to myslíš vážně? Jsem upocená a hnusná.“

„Ne, jsi svěží a pružná,“ dloubla jsem do ní.

Otevřely se dveře a do kavárny vnikl závan chladného vzduchu. Dovnitř vešel Leif a hned za ním moje máma s nákupní taškou navlečenou na zápěstí. „Mami!“ zamávala jsem na ni. Kývla na mě, ale potom se zase otočila k Leifovi a další ženě z kurzu. Chtěla jsem jí říct, že už má objednáno, ale zdálo se, že je zcela ponořená do konverzace.

„Moje máma mě vyzvedne,“ poznamenala Wren, když konečně zamkla telefon a uklidila si ho do tašky na jógu.

„Na Graye jsi teď moc upocená a hnusná?“ zajímalo mě.

Zasmála se. „Ne, jdeme do obchodů. Koupíme Brooke k přivítání miminka tašku Kate Spade na pleny. Tchánovi nás nesmějí zahanbit. Kupujou jí kočárek s názvem Bugaboo nebo tak nějak – stojí asi milion dolarů, takže se musíme pořádně ukázat.“

„Kate Spade na pokakaný plíny? Nech to na svojí sestře. Já myslela, že tvoje máma na tyhle oslavy miminek není.“

„Není, ale Peteova máma a sestry ano, takže jim uspořádaly oslavu na přivítání miminka. V době, kdy jsou v Georgetownu jarní prázdniny. Umiš si to představit? Máma tam nutí jít i Joshe. Říkal, že půjde, jenom když se budou podávat nápoje s deštníčkem. Aspoň že s sebou můžu vzít Graye. Chceš jet do obchodů s náma?“

„Sice to zní hezky, ale musím zapracovat na portfoliu do přihlášky na letní program. Mám ho mít hotové do poloviny dubna a zatím jsem nic oslnivého nevymyslela.“

„O tom pochybuju. Od tebe je i hlavonožec oslnivé dílo,“ namítla.

„Dvakrát nízkotučný chai,“ oznámil Tanner a přisunul kelímky směrem k nám.

„Ještě jsme chtěly heřmánkový čaj.“

„A jo.“ Ještě než se otočil, stihl rychlý pohled na Wren. Byla moc slušná na to, aby ho zpražila pohledem. Raději sklopila oči a začala se přehrabovat v kapse u tašky. V ma-

ličkém prostoru, kde se vydávaly nápoje, se hromadilo stále víc zákazníků.

Natáhla jsem se pro kelímky a podala Wren ten její. Lihovkou na sobě měly napsáno *Čtvrteční holky*. Posmutnělý barista nám dal přezdívký. Možná si nás všímal víc, než jsem si myslela.

Přiložila jsem rty ke kelímku a očekávala kořeněnou sladkou chuť teplého chai latte, místo toho jsem si však lokla něčeho hořkého. Moje chuťové pohárky se stáhly.

„Nepij to,“ řekla jsem, ale bylo pozdě. Z Wrenina nakrčeného nosu jsem poznala, že ani její nápoj není v pořádku.

„Hele, kámo. Máme v tom nápoji kafe.“

„To teda ne,“ namítl Tanner. Postavil na pult další kelímek s sebou. Bylo na něm napsáno HEŘMÁNEK. Aspoň tohle nezapackal.

„Ale ano, máme. Cítím to,“ nedala jsem se a postavila kelímek na pult. Sundala jsem víčko, aby se mohl podívat – obvyklou krémovou barvu vystřídala tmavě hnědá. Přiložil si kelímek k nosu a čichl si.

„No jo, je tam. Moje chyba.“ Přisunul kelímek ke mně. Přepadla mě náhlá touha vylít mu ho na hlavu, bez ohledu na to, jak roztomilá byla jeho rozpačitá a úchylná snaha civět na Wren.

„Kámo, jsme zavalení objednávkama. Co tam děláš?“ vložil se do hovoru posmutnělý barista. Fronta, která se předtím táhla až ke dveřím, se teď shromáždila kolem výdejního pultu.

„Místo chai latte jsme dostaly kávu,“ upřela jsem na něj pohled. „Možná kdyby tvůj kolega nezíral mojí kamarádce na prsa, všiml by si, že nám zkazil pití.“

Řekla jsem to v legraci, ale vyznělo to spíš podrážděně. Wren se rozkašlala a odplížila se kousek dál. Tanner zbledl. Několik lidí kolem nás se otočilo. Vedle sebe jsem vnímala Leifa s mojí mámou, jak vedou nesmírně zajímavou konverzaci. Tekly mi nervy, ale potřebovala jsem se bránit.

„Tak promiň,“ omlouval se. „Já to napravím.“

Popadl naše kelímky a něco Tannerovi zašeptal. Tomu rázem zmizela jiskra v oku. Oba se rychle pustili do přípravy nápojů a vydávali jeden za druhým, dokud jsme ve frontě nezůstali jen já, Wren, moje máma a Leif. Leifův čaj matcha vyžadoval speciální přípravu a šlehání. Nevěděla jsem, proč jim naše latte tolik trvá, ale takhle blízko Leifa jsem na celou nepřijemnost rychle zapomněla. Byl cítit jako tyčinka s vůní santalového dřeva.

Wren se podívala na telefon.

„Máma už čeká venku.“

„Tady máte ten chai, čtvrtční holky. Přijměte moji omluvu. Příští týden vás zvu.“ Posmutnělý barista k nám přisunul kelímky. Wren popadla ten svůj a přehodila si tašku přes rameno.

„Určitě nechceš hodit do obchodáku?“ zeptala se.

„Ne. Užij si vybírání tašek na pleny,“ řekla jsem.

„Jo, jasně. Díky za ten chai.“ Zamávala na mě a vyběhla z kavárny. Na chvíli jsem si to chtěla rozmyslet a utíkat

za ní. Wren si někdy na svou rodinu stěžovala, ale nakonec to vždycky brala s úsměvem. Caswellovi byli úžasní – nestále se u nich něco dělo, čímž se od mojí rodiny dost lišili. Ne že bych si mohla stěžovat. S mámou jsme byly dobrým týmem. Malý, ale pevný.

Posmutnělý barista si mě prohlížel. Čekal. Ustrkla jsem si už mnohem lepšího chai latte.

„Výborné,“ prohlásila jsem. „Díky.“

„Až budeš mít někdy zase naléhavý problém s nápojem, prosím, nech to na mně.“ Položil si ruku na srdce a uklonil se. Ledy se prolomily.

„Jsem Madison,“ řekla jsem.

„Jesse,“ odpověděl.

„Tak teď už nám nemusíš říkat čtvrtěční holky.“

„To jsem vymyslel já.“ Tanner vystrčil hlavu zpoza Jesseho a postavil na pult Leifův čaj. Leif se vzdálil od mámy, aby si pití převzal. Otočila jsem se na ni a viděla, jak si něco tluče do telefonu. O čem se to probůh mohli bavit?

Tanner se opatrně dotkl mého ramena. „A ta tvoje kamarádka...“

Spolkla jsem nadávku. *To myslí vážně?* „Je zadaná,“ odvětila jsem.

„Jak moc?“ vyzvídal. Chvilí mi ho bylo líto. Oči měl plné naděje. Byl docela pěkný, jako takový ten rozcuchaný kluk, co o sebe moc nedokáže pečovat. Jako ruina, která čeká na spravení.

„Potkala spřízněnou duši.“

Jesse se posměšně zasmál.

„Aha, spřízněnou duši. Tak to bude za měsíc volná,“ poznamenal a vrátil se za pokladnu, aby obsloužil příchozího hosta. Vyznělo by to vtipně, kdyby to neřekl tak ostrým tónem. *Spřízněná duše* bylo možná silné slovo, ale musel to říkat tak strašně pohrdavě? Tanner se opřel oběma rukama o pult a naklonil se ke mně. Nehty měl okousané až do masa.

„No dobře, a co ty?“

Udělala jsem krok vzad. „Ty bláho. Doufám, že jsem špatně rozuměla.“

Zatvářil se vylekaně. „Počkej, ne, já jsem to nemyslel...“

„Hele, v tuhle chvíli tě pořád ještě toleruju, takže než řekneš něco dalšího, radši na tenhle rozhovor zapomeneme, jasný?“ Popadla jsem mámin čaj a otočila se k němu zády.

„Doufám, že jsi ho chtěla ledovej,“ řekla jsem. Máma se usmála a zastrčila si telefon do kabelky.

„Jé, Mads, já zapomněla, děkuju,“ řekla a vzala si ode mě čaj.

„Počkám na tebe u dveří.“

„Ne, počkej, už jsme domluvili.“ Znovu otevřela svou nekonečně objemnou kabelku a vytáhla klíčky. „Leife, děkuju. Určitě se na to podívám.“

„Dej vědět, kdybys ještě něco potřebovala, Dano.“

Oni už si i tykají?

Zamířila jsem ke dveřím, odhodlaná se neotočit, ale v odrazu jsem viděla, jak Tanner vehementně gestikuluje rukou

na Jesseho, který jen kroutil hlavou a smál se. Doopravdy se smál, ukazoval zuby a vůbec. Naštvali mě natolik, že jsem je ani nepozdravila. S námahou jsem otevřela dveře a přemýšlela, jestli si bude příští týden na své pozvání ještě pamatovat. Vsadila bych se, že *nejspíš ne*.

„O čem ses to se sexy jogínem bavila?“ zeptala jsem se mámy, když už poněkolkáté ostře zatočila, než se jí povedlo vyjet z parkovacího místa. Parkování nikdy nebylo její silná stránka a vyjet z místa jí trvalo skoro stejně dlouho jako se tam složitě vpravit. Jakmile se jí podařilo vyjet, rychle vyrazila vpřed.

„Madison. Jaký sexy jogín? Jmenuje se Leif.“ V jejím hlase jsem slyšela pobavení.

„No tak. Znal tě jménem. Povídali jste si spolu. Jenom by mě zajímalo, jestli... se ti líbí.“

Napůl se zasmála a napůl zalapala po dechu. „Líbí? Jsem dost stará na to, abych byla jeho máma.“

Máma zrovna neprožívala dobré randící období. Nejlépe by to vystihl termín *období sucha*. Co si vzpomínám, naposledy si s nějakým přítelem/kamarádem/nápadníkem vyšla víckrát než jednou, když mi bylo deset. *My dvě proti celému světu*, Mads, říkala mi pokaždé, když jsem si z ní kvůli tomu utahovala. Máma se pyšnila tím, že si vystačí sama, a bylo to fajn, ale někdy jsem přemýšlela, jestli se netěší, až odjedu na školu, aby si mohla konečně s někým doopravdy začít. Ne že by někoho potřebovala, ale copak každý občas netoužíme po trošce povyražení?

„Nemůžeš přece popřít, že je sexy.“

Zastavily jsme na červené a ona odevzdaně zvedla ruce. „Fajn, vyhrála jsi. Nepopírám, že je sexy, ale když s ním mluvím, dokážu si toho nevšímat.“

„Dobře. Ale jak? Já to nedovedu.“

„Jednoduše,“ odpověděla a natáhla se pro svůj heřmánkový čaj. „Umím to od sebe oddělit. Leifa neberu jako randící materiál, ale s jógou má větší zkušenosti než já, a tak mě přitahuje jeho mozek.“

Uchechtla jsem se. „Jeho mozek? Proč?“

Usrkávala čaj, zatímco jsme čekaly, až padne zelená.

„Já... totiž... Přemýšlím, že bych se stala instruktorkou jógy.“

Nedokázala jsem skrýt překvapení. „No teda! Přestaneš dělat vlasy?“

„Ne, jenom jako vedlejšák. Nechci zůstat trčet v kadeřnictví navždy. Celodenní stání a ohýbání se nad zákazníky si pomalu vybírá svou daň. Od té doby, co spolu chodíme na jógu, se cítím líp a mám víc energie. Večer už nebývám tak unavená. Prostě se cítím vyrovnaně.“

„A Leif ti s tím bude pomáhat?“

Máma se snažila umístit kelímek do držáku. Na semaforu padla zelená. Projela křižovatkou, nepřítomně si kroutila vlasy a pokračovala dalších pět bloků domů.

„Mluvili jsme spolu o různých programech. Ukázalo se, že za několik týdnů ve studiu otevřou kurz pro instruktory jógy. Poradil mi několik knížek a webů... ale stále o tom

jenom uvažuju. Všechny ty hodiny a materiál... není to levné.“

„Aha.“ Peníze. Smrt'ák, který lidi připravuje o sny.

„Ale není to nereálné. Když bude potřeba, můžu si vodit zákaznice i domů. Ještě uvidíme. Mám čas na rozmyšlenou,“ řekla, sjela na naši úzkou příjezdovou cestu a vypnula motor.

Zamyslela jsem se nad svými vlastními plány na léto, kurz designu na NJDI. Měla jsem dobře našlápnuto na získání stipendia, ale máma mi pro jistotu ještě šetřila. Stálo to dobrých pět set. Na kurz instruktora jógy by to asi nestačilo, ale aspoň něco.

„Měla bys do toho jít. Použij peníze, které mi šetříš na kurz designu.“

„V žádném případě. To je tvůj záložní plán.“ Popadla kabelku a čaj. Zvedla jsem latte, tašku na jógu jsem si přehodila přes rameno a vystoupila z auta.

„Žádný záložní plán nepotřebuju – zaplatí mi to škola. Nebo si můžu najít práci,“ navrhla jsem.

„Víš, co si o tom myslím. Střední škola...“ řekla, když obešla auto.

„... je moje práce,“ dořekla jsem za ni. „Ale výplata není nic moc.“

Jednou rukou mě objala. „Jednou bude.“

Vyšly jsme na verandu. Máma se zastavila.

„Ty jsi zapomněla zhasnout?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ani jsem nenechala hrát muziku.“

Když jsme došly až ke dveřím, otevřely se.

„Paule,“ rozesmála se máma.

Přišel nám naproti, roztáhl ruce a zpíval si „Rosalitu“, která hrála v pozadí. Ze dveří se linula vůně zázvoru s nádechem pepře. Paul stál na prahu a přes tmavé džíny a zelenou polokošili měl uvázanou zástěru. Než mámě dovolil vejít, uvěznil ji v medvědíh objetí.

„Á, mademoiselle Pryceová,“ pozdravil mě. Políbil mě na jednu tvář a potom na druhou, jako pokaždé, když jsme se setkali po dlouhé době. Potom za námi zavřel dveře. „Vypadáš stále víc a víc jako tvoje máma.“

„Vážně?“

„Copak je na tom něco špatného?“ zeptala se máma, když postavila kelímek s čajem na stolek v předsíni a zula se. Odhodila jsem věci na jógu vedle dveří.

„Asi ne,“ dobírala jsem si ji.

Svlékla si šálu a hodila ji na věšák, přešla jídelnu a vypnula hudbu. „Říkal jsi v pátek.“

„Měla by sis číst zprávy,“ zavolal Paul přes rameno a vrátil se do kuchyně. „Naskytla se mi možnost sednout na letadlo z Houstonu už dneska, tak jsem neváhal. Máte hlad?“

Paul Saylor byl mámin nejdávnější kamarád ze střední a v podstatě jediný mužský element v našem životě. Pracoval jako kapitán komerčních aerolinek, a kdykoliv měl možnost přistát v oblasti New Yorku, poskytly jsme mu útočiště. Výměnou za nocleh nám uvařil a dovezl sladké pečivo z cest. Občas jsme si mohly někam zaletět. Nebylo to špatné.

Sem tam jsem je přistihla, jak se na sebe zvláště dívají, což ve mně vyvolávalo otázku, zda kdysi nebyli víc než jen kamarádi. Ale ani jeden mi nikdy nic neprozradil, i když jsem se vyptávala. Čas od času se objali, ale bylo to striktně platonické. Po našem rozhovoru o Leifovi jsem uvažovala, do jaké škatulky asi máma umístila Paula – *milý kamarád s cestovními výrobkami, který vaří tu nejlepší omeletu?*

„Ani ne,“ zavolala na něj máma. „Ale voní to báječně.“

„Vegetariánské *stir-fry*.“ Vrátil se se dvěma láhvemi Heinekenu mezi prsty. Jednu podal mámě, ale ta zavrtěla hlavou.

„Tak já si dám,“ zažertovala jsem, když jsem odložila kelímek a snažila se z kapsy vyhrabat telefon. Máma po mně střílila pohledem. Podívala jsem se, jestli mi někdo nepsal. Tři zprávy od Zacha.

„Měla by sis to s tím pivem rozmyslet,“ navrhl Paul.

Přestala jsem číst. Máma zvedla obočí. Paul se podíval na mě a potom na mámu.

„Měla by sis to rozmyslet, protože za několik hodin bude pátek,“ řekl a znovu jí nabídl láhev. „Poslyš, Mads, přivezl jsem ti ty dobré koblihy. Leží v kuchyni na stole.“

Pochopila jsem to jako ne zrovna nenápadný signál, abych vyklidila scénu. Nevadilo mi to. Měla jsem jiné plány. Horkou sprchu, kreslení, telefonát Zachovi a teď i jednu dobrou koblihu. Tuhle konkrétní lahůdku mi přivezl z městečka Bayonne. Našla jsem na stole známý bílý pytlík a natáhla se pro koblihu s fialovým sypáním. Když jsem se vrátila do obývacího pokoje, máma držela pivo v ruce.

„Tak zatím,“ protáhla jsem se kolem nich a vyšla po schodech.

„Nemáš zač,“ prohlásil Paul.

„Díky,“ zavolala jsem a pořádně se zakousla do koblíhy. Čokoláda se sladkým sypáním v mojí puse dokonale splynuly. Možná to nebylo tak zdravé jako jóga, ale rozkoš byla srovnatelná. Šla jsem do koupelny, zatáhla závěs ve sprše a zapnula vodu. Během čekání na teplou jsem dojedla zbytek koblíhy a pročtla si zprávy.

Ahoj, krásko.

Čekám.

A k tomu selfíčko Zacha, jak leží na posteli s vlasy rozloženými na polštáři a jednou rukou nedbale hozenou za hlavou.

Srdce mi nebezpečně poskočilo.

Mňam.

Dýchej.

„To šlo vážně hladce, Tane,“ řekl jsem během utírání pultu na kávu. „Čtvrteční holky nám na sebe musejí dát každou chvíli číslo.“

„Ty vole, vůbec mi to nepřipomínej,“ odpověděl a rozmáchlými pohyby zametal podlahu před prodejním pultem. „Víš, jak dlouho mi trvalo, než jsem sebral odvahu na ni promluvit?“

Bylo sedm třicet. Tou dobou bylo v Mugshotu mrtvo. Lidé z jógy odešli a v kavárně zůstali jen obvyklí podezřelí: hipster s MacBookem, který se svou bio kávou civěl do monitoru, školačky s horkou čokoládou, ačkoliv se zdálo, že se místo úkolů spíš smějí mně a Tannerovi. A Leif s nohama nataženými na protější židli, s miskou brčálově zelené vody v jedné ruce a otevřenou knihou *Vědomí přítomnosti* v ruce druhé.

Po poslední lekci jógy se do kavárny přihnře další příval hostů, ale tou dobou už bych měl mít padla. Zní to zvláště, ale děsil jsem se toho. Být sám se svými myšlenkami pro mě

teď bylo neúnosné. V práci mě aspoň neustále něco rozptylovalo. Noví zákazníci. Složitá objednávka. Trapné rádio, na kterém naše manažerka Grace trvala a kde pouštěli laciné odhrnovačky dvacet čtyři hodin denně. To všechno mi bránilo, abych se ponořil do své soukromé oslavy sebelítosti. Soustředil jsem se na daný úkol a momentálně si utahoval z Tannera kvůli jeho poblouznění.

„Vždyť jsi s ní vůbec nemluvil. Jenom jsi vytáhl svůj pohled sériového vraha,“ zašklebil jsem se, abych předvedl názornou ukázkou. Zastavil se a opřel si bradu o násadu od koštěte.

„No tak. Nebyl jsem zas tak marnej, nebo jo?“

„Bez komentáře,“ odvětil jsem a utřel neexistující flek na pultu.

„Krucinál. Nemůžu si pomoci.“ Dal se znovu do zamestání, ačkoliv tímhle stylem akorát rozmetával špínu z jedné strany na druhou. Nebyl jsem typ člověka, který by mu vysvětloval, jak zacházet s lopatkou na smetí. „Ani jsem nezvládl mluvit s tou její kamarádkou. Jak že se jmenuje?“

„Madison.“

„Vidíš? Ty sis její jméno zapamatoval bez námahy.“

„Normálně jsme se bavili. Nechtěl jsem z ní vytáhnout jméno. Ty na to moc tlačíš, kámo. Prostě, víš, čas od času se usměj. A neplet' jim nápoje.“

„Ona stejně s někým chodí.“

„Jasně. Jak to Madison nazvala? *Spřízněná duše*? Můžeš se připravit, Tane, protože jakmile se člověk začne ohánět

spřízněnou duší, brzo to půjde do kopru,“ povzbudil jsem ho a snažil se strefit hadrem do dřezu. Spadl o kus vedle. Shýbl jsem se pro něj a školačky se zachichotaly.

„Jak to děláš?“

„A co?“ Vykoukl jsem na něj, ale Tanner stál přímo před Leifem. Když si uvědomil, že na něj Tanner mluví, odložil knihu stranou.

„Co jak dělám?“ nechápal. Leif působil jako sebevědomý chlápek, který dokáže nadšeně vyprávět o buddhismu nebo posledním filmu Josse Whedona. Tohle však bylo poprvé, co mu Tanner položil takhle osobní otázku. Konečně jsem odhodil hadr do dřezu a naklonil se přes pult, abych mohl poslouchat.

„Však víš... jak se zvládneš nerozptylovat, když učíš?“
Leif se podíval na mě. Pokrčil jsem rameny.

„Nevím, jestli ti dobře rozumím,“ odpověděl Tannerovi.

Tanner se rozmachoval koštětem, aby zdůraznil, co chce říct. „Všechno to ohýbání a protahování a těsný legíny... Já bych kolem nich chodil s neustálou...“

„Zadrž,“ přerušil ho Leif se smíchem a zvedl ruku.

Zavrtěl jsem hlavou. Tanner Smith byl skvělý basák a ucházející barista, ale když přišla řeč na opačné pohlaví, stal se z něj dětinský kretén. Ale s těmi legínami měl pravdu. Ve škole už je zakázali.

„Provádíš nějaký jogínský vúdú, který ti dodává zvláštní schopnosti? No tak. To sis nikdy nechtěl, rozumíš, s některou začít?“

„Takhle to nefunguje, Tannere.“ Leif vzal knihu znovu do ruky.

„Nikdy jsi nebyl v pokušení?“ zeptal jsem se a hrál si přitom se svým náramkem, který zdobí symbol nekonečna. Tenký kožený provázek už se přizpůsobil mému zápěstí. Nevěděl jsem, proč ho pořád nosím. Připomínku, co by mohlo být – kdyby... *Jesse, už se konečně posuň dál.*

Vždycky mě něco zastavilo.

„Pokušení je součást života, nebo ne?“

„Takže jsi někdy *chtěl* ojet studentku,“ ukázal Tanner koštětem na Leifa.

Hipster s MacBookem vzhlédl od monitoru a čekal na odpověď.

Leif se zasmál a otočil stránku. „Ne. Když učím, jsem učitel. Nic jiného nehledám. Uvědomuješ si, že v životě jde o víc než někoho ojet, že?“

Tanner se na mě podíval, zavrtěl hlavou a dal se do zametání.

„Takže ‚týpka, co dělá jógu‘ si můžu ze svého krátkého seznamu kariéreních cílů vyškrtnout.“

Zvonek ohlásil příchod zákazníků. Podíval jsem se na hodiny. Na příval studentů jógy bylo ještě brzy, ale stejně jsem se otočil k pokladně.

A narazil na cihlovou zeď.

Aspoň mi to tak připadalo.

Copak tenhle podnik není za hranou?

Hannah. *Moje Hannah.*

Ruku v ruce.

S Duncanem. Mým kamarádem. Mým bubeníkem.

Bývalým bubeníkem.

Bývalým kamarádem.

Spolu.

Ještě pořád.

Zpomaleně jsem se dal do pohybu, jako bych se brodil bahnem. Každý krok jsem si spočítal, jako kdyby hrozilo, že když přestanu přemýšlet nad svou chůzí, přeskočí mi a zešílím. Věděl jsem, že je dřív nebo později potkám spolu. Jenom by mě v životě nenapadlo, že přijdou *za mnou*. Moje ruce našly pokladnu. *Ty to zvládneš, Jesse.*

Vyhýbat se Hannah bylo nemožné, jelikož jsme bydleli ve stejné ulici. Ale pokaždé jsem na ni jen kývl nebo zamával a rychle zalezl do domu nebo auta. Duncana jsem odřízl snadno. Toho jsem na školních chodbách jednoduše ignoroval. Celé večery jsem si ve svém pokoji představoval, co udělám, až budu muset čelit realitě, že Hannah s Duncanem jsou pár. Nikdy by mě ale nenapadlo, že budu zahnaný za kavárenský pult, kde budu muset vyslechnout jejich objednávku. Jestli čekali, že se zeptám: „Přejete si?“, načekali by se dlouho. Co asi tak můžou chtít?

„Ahoj, Jesse,“ řekla Hannah a bez jediného mrknutí na mě upřela své veliké oči. Pokaždé mi v tu chvíli připadalo, jako bych měl v břiše křečka, který se snaží prodrápat ven. Duncan držel Hannah kolem pasu a koutkem úst se usmíval. Všimla si, že to vidím, a posunula se od něj o kousíček dál.

„Měl bys vědět, že ve čtvrtek sem mají idioti vstup zakázaný,“ poznamenal Tanner.

„Taky tě rád vidím, Tane,“ odpověděl Duncan.

„Co chceš?“ zeptal jsem se.

„Borůvkovo-mangový bubble tea,“ řekla si Hannah a kousla se do rtu. „Z nízkotučného mléka.“

„Borůvkovo-mangový bubble tea.“ Ta slova snad ani nepatřila mně. Hrál jsem roli neschopného opičáka za pokladnou. Ale když je to co nejrychleji dostane pryč z Mugshotu, snad to zvládnou.

„A?“ zadíval jsem se na Duncana. Vlasy měl delší a vousy, které si pěstoval od léta, mu konečně dorostly. Jeho proměna v Davea Grohla byla kompletní. Nadechl se, jako kdyby chtěl něco říct. Potom zavřel pusku a zavrtěl hlavou.

„Jsem v pohodě.“

To je všechno? Svedeš Hannah, rozbiješ kapelu, zničíš mi život a první, co mi řekneš, je: „Jsem v pohodě“?

„Tři padesát dva,“ prohlásil Jesse, neschopný opičák za pokladnou. Duncan z kapsy vytáhl pětidolarovku. *Jeden dolar, čtyři desetickey, pětickey a tři centy.* Vhodil jsem mu drobné do dlaně a poplácal Tannera po rameni.

„Uděláš to?“ požádal jsem ho. Přikývl. Odešel jsem dozadu.

„Jesse, počkej.“

Duncana jsem ignoroval a strčil do dveří, které vedly do zázemí. Grace seděla za počítačem ve své kanceláři a prsty jí létaly po klávesnici, zatímco vypracovávala tabul-

ku v Excelu. Zaklepal jsem na futro. Trhla sebou, sundala si brýle a promnula oči.

„Ahoj, co je?“ usmála se.

„Můžu už jít? Lidi z jógy už odešli a zítra mě čeká těžká písemma z fyziky a...“

„A to tu necháš Tannera samotného? Zbývá už jen hodina nebo dvě. Opravdu potřebuješ odejít?“

Tanner pracoval v Mugshotu tři měsíce a už dvakrát mu kvůli chybám nevyšla pokladna. *A ještě pořádk* se nenaučil všechny nápoje. Věděl jsem, že to brzy dožene, ale nechat ho tu samotného by rozhodně nikomu neprospělo.

„Můžu si aspoň dojít do auta pro učebnici, že bych se učil, když bude prázdkno?“ zalhal jsem.

„Ano, jistě, Jesse. Děkuju,“ řekla a nasadila si brýle na nos.

Popadl jsem bundu a klíčky a zamířil ke dveřím. Studený vzduch mě praštil do tváře, ale ne tolik, jako když... *jsem viděl je*. A mluvil s nimi. Země stále obíhala kolem své osy. Nikde žádná černá díra, která by mě spolkla. Ale stejně. Bylo mi přesně tak mizerně, jak jsem čekal. Určitě si to pití odnesou s sebou, ne? Hodlal jsem počkat v autě, dokud neodejdou.

Svalil jsem se na místo řidiče, opřel se a zavřel oči. *Blesk. Duncanova ruka na Hannině boku. Jeho nafoukaný ksicht*. Tu představu jsem měl vypálenou do očních víček. Pohrával jsem si s náramkem a žmoulal oblý symbol nekonečna mezi palcem a ukazováčkem. Proč si tu zatracenou věc nedokážu sundat? Nekonečno. Jessemu navždy. Blábol. Byla ještě vůbec šance, že nosí i ona ten svůj?

Ťuk. Ťuk. Ťuk.

Vyskočil jsem. Okýnkem se na mě díval Duncan.

„Musíme si promluvit.“

Víte, co je ještě horší než vidět svou bývalou holku s vaším bývalým nejlepším kamarádem? Nechat se načapat, jak se jim vyhýbáte.

Duncan mi uhnul, abych mohl vystoupit. Posunul jsem sedadlo, jako že něco hledám, cokoliv, přestože jsme oba bolestně cítili, jak je ta situace trapná. Našel jsem odhozený obal od brčka a zastrčil si ho do kapsy. Pak jsem konečně vystoupil a opřel se o dveře.

Stáli jsme v tichosti proti sobě a civěli na sebe. Na obálce alba by to určitě vypadalo božsky. Jmenovalo by se *Zrada*.

„Už máš novýho bubeníka?“ zeptal se.

„Ne, pořád hledám.“

S Duncanem jsme ještě o jeho odchodu z kapely oficiálně nemluvili. Na školní nástěnku a do místní zkušebny jsem vyvěsil ceduli, že kapela Yellow #5 shání bubeníka, ačkoliv momentálně jsem nikoho nového hledat nechtěl. Spíš to byl pasivně agresivní vzkaz Duncanovi. *Jdi do prdele*. Nejrychlejší způsob, jak ho ranit, stejně jako ranil on mě. Během dvou měsíců se přihlásili čtyři kluci. Tanner si zapsal jejich jména, ale žádný konkurz jsme neuspořádali. Možná jsem čekal, že to zase pomine a Hannah s Duncanem za mnou přilezou s omluvou. Třeba to teď přijde. Dlouho očekávaná omluva.

„Vzali mě do Plasmy,“ řekl.

To mě poser.

„Do kapely Kennyho Ashe? Prima.“

„Asi jo. Nemohl uvěřit, že jsem skončil v Yellow Number Five. Ani já ne. Díky za info.“

Zůstal jsem na něj civět.

„Můžeš si za to sám. Vůbec s tím nezačínej.“

„Tos mi nemohl zavolat? Nemohli jsme to probrat?“

„Co bychom probírali, Duncane? Vybral sis sám.“

„Mohli jsme to nějak vyřešit, brácho.“

„V tom se právě pleteš.“

„Nech toho, Jesse. Už jsou to dva měsíce.“

„Co ode mě čekáš, Duncane? Že ti řeknu: ‚V pohodě, vrat’ se k nám do kapely. A Hannah s náma může hrát na tamburínu.‘ Čekáš, že z nás bude jedna velká št’astná rodina, dokud si s ní nezačne Tanner?“

Zat’al čelist. „Mlč.“

„Nebo co?“ pokračoval jsem a napřímil se. Nikdy jsem se nepovažoval za agresivního člověka, ale v tu chvíli bych ho nejradši udeřil do ohryzku. Tenkrát jsem byl nemocný. Během podzimních prázdnin mě skolila nějaká hnusná nemoc, apokalyptická chřipka, a oni si spolu nečekaně začali na jednom večírku. Nečekaně, to sotva. Aspoň to takhle sehráli.

Něco se stalo, Jesse, řekla mi tenkrát Hannah.

Ani za milion let by mě nenapadlo, že se něco takového stane zrovna s Duncanem. Pořád jsem tomu nemohl uvěřit.

„Mohl sis vybrat,“ řekl jsem. „V určitou chvíli si mohl jeden z vás vybrat.“

Duncan zavrčel a vydal se pryč. Potom se prudce otočil a vyštěkl na mě: „Tohle je pro tebe typický, Jesse. Myslíš si, že jsme to udělali *tobě*.“

„A ne snad? Jak to teda je?“

„O tom by sis měl promluvit s ní.“

„Já mluvím s tebou.“

„Líbí se mi, jasný? Já se líbím jí. S tebou to nemá nic společného. Stalo se to.“

„Tak přeju hodně štěstí, když se sobě tolik líbíte,“ prohlásil jsem a cestou zpátky do kavárny do něj tvrdě vrazil ramenem.

„Jesse, chci tu písničku.“

Otočil jsem se. „Cože?“

„Ty víš, o čem mluvím. O té písničce. O té, kterou jsme napsali, než...“

„Než jsi mi obtáhl holku.“

„Kámo, nech už toho.“

„Duncane,“ zavolal na něj jemný hlas.

Hannah stála asi dva metry od nás a v rukavicích svírala svůj perlivý čaj. Choulila ramena a houpala se na špičkách, aby jí nebyla zima.

„Hned jsem u tebe, lásko.“

Lásko. Vykuchat. Ostrým nožem.

Hannah se na mě nepodívala. Slyšela moji poznámku, že jí „obtáhl“?

Otočila se a odešla čekat na roh. S pomocí zubů si sundala jednu rukavici a vytáhla telefon. Světlo z malé obrazov-

ky osvětlilo její rysy. Rozechvěle si přiložila brčko ke rtům. Kdo vůbec, do hajzlu, pije bubble tea v únoru? Hannah. Ta ho pije. Chtěl jsem ji k sobě přitisknout a obejmout ji, aby se přestala třást. Zeptat se jí, jak může mít ráda nápoj, který chutná, jako když člověk brčkem pije rybí oči. Tak, jak jsem se jí ptal kdysi. *Kdysi.*

„Takže – tu písničku, Jesse.“

Vzdychl jsem. „A co s ní?“

„Jestli ji nehrajete, tak ji chci já. Plánujeme se v Bitvě ukázat s něčím původním.“

„Proč myslíš, že bych měl naši písničku darovat Smegmatu?“

Duncan se přezdívice, kterou jsme vymysleli pro kapelu Kennyho Ashe, nechtěně zasmál. Rychle nahodil vážný výraz. „Protože jsme ji napsali společně. Zčásti je moje.“

„Není hotová.“

„Ale vy ji nehrajete.“

„Teď zrovna ne, ale brzo budeme.“

„Vždyť jsi říkal...“

„Kecal jsem, Duncane. Tebe je snadný nahradit. Bubeníků můžu mít deset na každém prstu. Už mám jednoho vyhlídnutého, jenom mu musím zavolat. Možná tu původní písničku v Bitvě předvedeme my.“

„Už jste se přihlásili? V pondělí je poslední termín.“

„Proto jsi za mnou přišel? Kvůli písničce?“

Duncan si strčil ruce do kapes a podíval se k obloze.

„V podstatě jo.“

„Nejdeš se mi omluvit?“

Otočil se na Hannah a zvedl ruku, aby dal najevo, že potřebujeme ještě chvíli.

„Když se omluvím, tak mi tu písničku dáš?“

„Jasně,“ lhal jsem.

Znovu zatřel čelist, přimhouřil oči a usmál se. Nebo spíš odhalil zuby.

„Omlouvám se, že miluju Hannah. Omlouvám se, že ona miluje mě. Omlouvám se, že se ti to stalo přímo před nosem a tys byl takovej sobec, že sis ani nevšiml, jak hrozně se k ní chováš. Omlouvám se, že jsem během našeho prvního polibku vůbec nepomyslel na tebe ani na tvoje pocity. Omlouvám se, že na ně nemyslím ani teď. Počkat, ne, za to se neomlouvám.“

S tvrdým pohledem o kus ukročil.

„Tak si tu zasranou písničku nech, Jesse. Napíšu si lepší.“

S tím se otočil a odešel na roh za Hannah.

Ani jeden už se neohlédli.

Vtrhl jsem do Mugshotu a prolítl zázemím, až papírové kelímky lítaly vzduchem.

„Jesse?“

Slyšel jsem Gracein hlas, ale před očima jsem měl rudo. Rozrazil jsem dveře do kavárny takovou silou, až praštily o zeď. Tanner s Leifem na mě zírali.

Seber se, Jesse.

Párkrát jsem se zhluboka nadechl a popadl první věc, která se dala umýt.